

Sygn. XXV C 780/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR del Anna Ogińska-Łągiewka
Protokolant:	sekretarz sądowy Dorota Wesołowska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko Skarbowi Państwa- Prezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie

o zapłatę

1. powództwo oddala;
2. zasądza od M. J. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4 800,00 (cztery tysiące osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.
3. nieuiszczone koszty sądowe przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt **XXV C 780/16**

UZASADNIENIE

Pozwem z 16 maja 2016 r. powód M. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa na swoją rzecz kwoty 11.869,84 zł wraz z odsetkami od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za bezpodstawne i niezgodne z prawem działanie organów sądowych – a to poprzez orzeczenie niezgodne z prawem w sprawie o sygn. akt XXIII GCo 38/15 (pozew, k. 4 akt).

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w postępowaniu przed tut. sądem w sprawie o sygn. akt XXIII GCo 38/15 domagał się wznowienia postępowania zakończonych w sprawie o sygn. akt XXIII Ga 1085/13. Powód w powyższym postępowaniu domagał się przyjęcia do rozpoznania środka zaskarżenia, tymczasem orzeczenia tut. sądu odrzucające kolejne środki zaskarżenia były chybione bowiem jak zaznacza, orzeczenia w przedmiocie wznowienia postępowania nie podlegają zaskarżeniu na zasadach ogólnych, lecz są postępowaniami szczególnymi zgodnie z art. 405 i 406 k.p.c. Jak natomiast powód wskazywał, kolejnymi postanowieniami tut. sąd orzuczał zażalenia składane w sprawie, podnosząc że postępowanie sądowe o wznowienie postępowania przed tut. sądem jest jednoinstancyjne, a organ sądowy nie ma obowiązku sporządzenia w tym zakresie orzeczenia skoro jest ono niezaskarżalne. W powyższych okolicznościach powód upatruje podstaw do zasądzenia wskazanej w petitum pozwu kwoty, gdyż mają być one w sposób oczywisty sprzeczne z prawem a uzasadnienia stanowią w jego ocenie kuriozum. Całokształt powyższych czynności Sądu Okręgowego w Warszawie

odrzucających środki odwoławcze prowadził do naruszenia prawa w sposób kwalifikowany, skutkiem czego powód wnosi

o zasądzenie odszkodowania, z ostrożności procesowej domagając się również zadośćuczynienia gdyby sąd nie podzielił poglądu powoda co do możliwości zasądzenia odszkodowania, wskazując na bezpodstawne i niezgodne z prawem zamknięcie stronie drogi do wznowienia postępowania na skutek złożenia przewidzianej prawem skargi (pozew, k. 4 – 8 akt).

W odpowiedzi na pozew z 8 sierpnia 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych (odpowiedź na pozew, k. 59 akt).

Na wstępie pozwany podniósł, że kwestionuje stanowisko powoda co do zasady jak i co do wysokości, bowiem przedmiotem orzeczenia wskazanego przez powoda jako źródło szkody (postanowienie z 20 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt XXIII GCo 38/15) nie było odrzucenie zażalenia powoda na postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania, lecz odrzucenie zażalenia powoda na postanowienie z 16 marca 2016 r., którym odrzucono wniosek powoda o skierowanie zapytania do Trybunału Konstytucyjnego i odrzucono zażalenie powoda na postanowienie z 28 stycznia 2016 r. Wobec powyższego pozwany podniósł, że argumentacja wyrażona w pozwie jest bez związku z przedmiotem orzeczenia z które powód wywodzi szkodę.

Po drugie pozwany wskazał, że powód nie miał możliwości skutecznego zażalenia postanowienia w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania z uwagi na treść art. 394¹ § 2 k.p.c., mającego zastosowania do postępowania o wznowienie przed sądem II instancji.

W dalszej części uzasadnienia pozwany podniósł, że powód nie wykazał również szkody majątkowej w kwocie 11.869,84 zł, bowiem sam fakt nieuwzględnienia jego żądania w zakresie odsetek za okres poprzedzający dzień 4 sierpnia 2007 r. w sprawie o sygn. akt XVI GC 393/12 Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy nie stanowi o powstaniu w jego majątku uszczerbku. Co więcej powód w żaden sposób nie przedstawił sposobu wyliczenia dochodzonej kwoty, gdyż nie odpowiada ona skapitalizowanym odsetkom od kwot i dat wskazanych w pozwie będącym przedmiotem rozpoznania Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy, a następnie Sądu Okręgowego w sprawie o sygn. akt XXIII Ga 1085/13.

Pozwany podniósł następnie na niedopuszczalność sformułowania roszczenia ewentualnego o zadośćuczynienie, bowiem roszczenie ewentualne jest dopuszczalne tylko gdy roszczenie pierwotne jest niemożliwe do zasądzenia, nie zaś bezzasadne. Co więcej pozwany wskazał, że przepisy kodeksu cywilnego nie znają pojęcia roszczenia o zadośćuczynienie za naruszenie prawa. Powód nie wykazał również istotnej przesłanki jaką jest adekwatny związek przyczynowo-skutkowy, wysokości dochodzonych odsetek od roszczenia głównego oraz zasadności zasądzenia odsetek od daty wniesienia pozwu (odpowiedź na pozew, k. 59 – 64 akt).

Na dalszych etapach postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. J. w sprawie o sygn. akt XVI GNc 4594/11, rozpoznawanej następnie pod sygn. XVI GC 393/12 przeciwko E. B., A. B.

i J. B. wniósł o zasądzenie 12.458,01 zł z odsetkami ustawowymi od wskazanych w pozwie kwot (pozew, k. 2 -5 akt XVI GNc 4594/11 / XVI GC 393/12).

Wyrokiem zaocznym z 23 maja 2012 r. w sprawie o sygn. akt XVI GC 393/12 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy uwzględnił powództwo w części, oddalając je w pozostałym zakresie (wyrok, k. 58 akt XVI GC 393/12).

Na skutek apelacji powoda z 17 lipca 2012 r., Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. akt XXIII Ga 1085/13 dokonał kontroli instancyjnej i wyrokiem z 29 listopada 2013 r. oddalił apelację (apelacja, k. 86 akt XVI GC 393/12, wyrok, k. 333 akt XXIII Ga 1085/13).

W sprawie o sygn. akt XXIII Ga 320/15 na skutek skargi powoda o wznowienie postępowania, Sąd Okręgowy postanowieniem z 13 marca 2015 odrzucił skargę wskazując, że była niedopuszczalna bowiem nie opierała się na ustawowej przesłance wznowienia (postanowienie, k. 374 akt XXIII Ga 320/15).

Zażaleniem z 20 kwietnia 2015 r. na postanowienie z 2 kwietnia 2015 r. o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania z uwagi na oczywisty brak podstaw do jej rozpoznania, powód wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (zażalenie, k. 2 akt XXIII GCo 38/15).

Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. akt XXIII GCo 38/15 na skutek zażalenia powoda od postanowienia Sadu Okręgowego w Warszawie z 13 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt XXII Ga 320/15, postanowieniem z 21 maja 2015 r. odrzucił zażalenie (postanowienie, k. 7 akt XXIII GCo 38/15).

Powód zażaleniem z 19 czerwca 2015 r. zaskarżył powyższe postanowienie i wniósł o jego uchylenie oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania (zażalenie, k. 11 akt XXIII GCo 38/15).

Postanowieniem z 20 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy odrzucił zażalenie powoda w sprawie o sygn. akt XXIII GCo 38/15 z 19 czerwca 2015 r. (postanowienie, k. 15 akt XXIII GCo 38/15).

Zażaleniem z 30 lipca 2015 r. powód zaskarżył postanowienie z 20 lipca 2015 r. i wniósł o jego uchylenie oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania (zażalenie, k. 21 akt XXIII GCo 38/15).

Postanowieniem z 26 sierpnia 2015 r. Sąd Okręgowy odrzucił zażalenie powoda w sprawie o sygn. akt XXIII GCo 38/15 z 30 lipca 2015 r. (postanowienie, k. 27 akt XXIII GCo 38/15).

Zażaleniem z 8 października 2015 r. powód zaskarżył postanowienie z 26 sierpnia 2015 r. i wniósł o jego uchylenie oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania (zażalenie, k. 33 akt XXIII GCo 38/15).

Postanowieniem z 3 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy odrzucił powyższe zażalenie powoda z 8 października 2015 r. (postanowienie, k. 38 akt XXIII GCo 38/15).

Powód zażaleniem z 18 listopada 2015 r. zaskarżył powyższe postanowienie i wniósł o jego uchylenie oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania (zażalenie, k. 44 akt XXIII GCo 38/15).

Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. akt XXIII GCo 38/15 postanowieniem z 28 stycznia 2016 r. odrzucił zażalenie powoda W szczegółowym uzasadnieniu SO wskazał powodowi, dlaczego orzeczenia odrzucające skargę o wznowienie postępowania były orzeczeniami sądu drugiej instancji (postanowienie wraz z uzasadnieniem, k. 57 – 60 akt XXIII GCo 38/15).

Zażaleniem z 24 lutego 2016 r. powód zaskarżył postanowienie z 28 stycznia 2016 r. i wniósł o skierowanie zapytania do Trybunału Konstytucyjnego czy zgodne z art. 176 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 2 Konstytucji są przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidujące możliwości zaskarżenia orzeczenia w przedmiocie wznowienia postępowania wydanego po raz pierwszy przez Sąd II instancji w przedmiocie wniosku strony o wznowienie postępowania, zaś w przypadku

uwzględnienia zarzutów skargi uchylenie postanowienia oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania (zażalenie, k. 64 akt XXIII GCo 38/15).

Postanowieniem z 16 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w sprawie powyższej postanowił odrzucić wniosek o skierowanie zapytania do Trybunału Konstytucyjnego oraz odrzucić zażalenie (postanowienie, k. 70 akt XXIII GCo 38/15).

Powód zażaleniem z 6 kwietnia 2016 r. zaskarżył powyższe postanowienie i wniósł o jego uchylenie oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania (zażalenie, k. 78 akt XXIII GCo 38/15).

Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. akt XXIII GCo 38/15 postanowieniem z 20 kwietnia 2016 r. odrzucił ponownie zażalenie powoda (postanowienie, k. 84 akt XXIII GCo 38/15).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów oraz przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania powoda, uznanych przez Sąd za mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (w myśl art. 227 k.p.c.). Prawdziwość dokumentów nie była negowana przez żadną ze stron, Sąd również nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, że Sąd w niniejszym postępowaniu nie był władny oceniać prawidłowości wszystkich podjętych rozstrzygnięć w sprawach co do których powód wywodził swoje roszczenia, wniósł skargę o wznowienie postępowania oraz skarżył kolejne postanowienia odrzucające jego zażalenia. Ocena powyższych rozstrzygnięć nie była przedmiotem niniejszego postępowania, Sąd ograniczył się do zbadania przesłanek ogólnych odpowiedzialności odszkodowawczej oraz przesłanek z art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 417 k.c. dotyczącej odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu wyrządzenia szkody na skutek wydania prawomocnego orzeczenia w sprawie o sygn. akt XXIII GCo 38/15.

W literaturze przedmiotu przyjmuje się, że dochodzenie odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadach ogólnych oparte jest na zasadzie winy wyrażonej przepisem art. 415 k.c. Zgodnie z dyspozycją art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są zaistnienie szkody, wystąpienie zdarzenia, za które ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot oraz związek przyczynowy pomiędzy czynem niedozwolonym, a szkodą w tej postaci, że stanowi ona jego zwykłe następstwo. Należy jednak podnieść, że ciężar udowodnienia wszystkich tych okoliczności obciąża co do zasady poszkodowanego, a co więcej muszą być one spełnione kumulatywnie.

Odnosząc się natomiast do szkody wyrządzonej przez działanie organu władzy publicznej, wskazać należy że podstawę do takiej odpowiedzialności kreuje art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który przewiduje prawo do wynagrodzenia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Władza publiczna to każdy, kto w imieniu państwa ma prawo oczekiwać posłuszeństwa innych podmiotów w pewnym zakresie (a oczekiwanie to jest zabezpieczone ewentualnym przymusem państwowym) i działający w formach przewidzianych prawem. Wykonywanie funkcji władzy publicznej łączy się z reguły z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki w ramach wykonywania obowiązków służbowych. Funkcjonariuszem publicznym jest natomiast osoba fizyczna, która działa na rzecz Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub innych osób prawnych wykonujących władzę publiczną. Reasumując, podstawowe i wyróżniające cechy władzy publicznej to nadrzędność i ustawowo określone kompetencje.

Odpowiedzialność państwa została stosownie skonkretyzowana na gruncie przepisów kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 417 §1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne

z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Powyższą odpowiedzialność Skarbu Państwa

w zakresie szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia precyzuje przepis art. 417¹ § 2 k.c. stanowiący *lex specialis* w stosunku do wyżej cytowanego przepisu art.

417 § 1 k.c. Stosownie do z art. 417¹ § 2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać

po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego

z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą. Niespornym jest w doktrynie i judykaturze, że odpowiedzialność odszkodowawcza przewidziana

w powyższym przepisie może powstać dopiero wówczas, gdy podmiot zainteresowany uzyskaniem kompensacji wyczerpał instancyjny tok postępowania, a ponadto uzyskał prejudykat stwierdzający, że wydanie prawomocnego orzeczenia nastąpiło z naruszeniem prawa, co odbywa się w postępowaniu wywołanym skargą o stwierdzenie niezgodności

z prawem prawomocnego orzeczenia na podstawie przepisów art. 424¹ k.p.c. i n. (tak:

wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 30 marca 2017 r., sygn. akt I ACa 333/16, Legalis nr 1692600). Zgodnie z przepisem art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności

z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylene tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Jako przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa wymienić należy także: szkodę oraz istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą

a niezgodnym z prawem działaniem, a więc elementy odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadach ogólnych. Zatem takie same przesłanki muszą być spełnione przy dochodzeniu odszkodowania od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej (por.: wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2008 r., sygn. akt II CSK 132/2008, niepubl.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy i mając na uwadze całokształt poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy doszedł

do wniosku, że powództwo podlegało oddaleniu gdyż powód nie sprostał wymogom wynikającym z treści przepisu art. 417¹ § 2 KC i nie doprowadził na gruncie niniejszej sprawy do wykazania niezgodności z prawem orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie. Wprawdzie skarżone postanowienie wydane w sprawie XXIII GCo 38/15 jest niezaskarżalne, wobec czego nie było poddane kontroli instancyjnej, a co do zasady, dla zaistnienia odpowiedzialności z art. 417¹ par. 2 k.c. zachodzi konieczność uzyskania prejudykatu. Domagając się jednakże odszkodowania powód miał obowiązek wykazać w niniejszym postępowaniu wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, tj.: niezgodność z prawem orzeczenia, powstanie szkody, a także istnienie adekwatnego związku przyczynowego między wydaniem niezgodnego z prawem orzeczenia a szkodą.

Ponownie podkreślić należy, że niezgodność orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 417 § 2 k.c. ma charakter kwalifikowany, elementarny, oczywisty. Chodzi więc o orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego niezastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej. Powód nie udowodnił, aby kwestionowane rozstrzygnięcie zawierało którąś z powyższych wad, lecz ograniczył się do polemiki z oceną prawną Sądu Okręgowego w Warszawie. W niniejszej sprawie nie jest bowiem zasadna ponowna ocena trafności zapadłego już rozstrzygnięcia co do możliwości zaskarżenia postanowienia

o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania, gdyż prowadziłyby to do obejścia przepisów kodeksu postępowania cywilnego (art. 394¹ § 2 k.p.c.). W istocie rzeczy powód poprzestał jedynie na powielaniu argumentacji przedstawionej w uprzednich postępowaniach, dotyczącej podnoszonej niezgodności z prawem postanowienia odrzucającego jego skargę

o wznowienie postępowania, która to argumentacja pozostawała bez związku z przedmiotem niniejszego postępowania. Jak już wyżej podniesiono, Sąd z natury rzeczy nie był uprawniony do badania tej argumentacji jako podstawy do zakwestionowania prawomocnych rozstrzygnięć, bowiem nie temu postępowanie w oparciu o art. 417¹ § 2 k.c. służy i nie tego dotyczyło będące podstawą rozstrzygnięcia postanowienie.

Oznacza to w konsekwencji, że odrzucenie przez Sąd Okręgowy zażalenia powoda nie stanowiło niezgodnego z prawem orzeczenia, co samo w sobie już stanowi podstawę do oddalenia powództwa.

Zwrócić również należy również uwagę, że powód, wbrew ciążącym na nim obowiązkom procesowym zgodnie z treścią art. 6 k.c. i art. 231 k.p.c., nie wykazał szkody tak w wymiarze majątkowym, jak i niemajątkowym. Tymczasem zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por.: wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76 z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, z. 1-2, s. 204). Należy zatem brać pod uwagę, że z procesowego punktu widzenia ciężar dowodu spoczywa na powodzie (por.: wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1971 r., sygn. akt II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147).

Zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale muszą być odczytywane przez pryzmat skutków zaniechań stron w tej mierze. Strona, która nie przytoczyła w odpowiednim czasie wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, musi liczyć się z ryzykiem niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia (o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał). Nie jest więc rzeczą sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią niewskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). De facto działanie sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji szczególnych, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 3 lutego 2012 r., sygn. akt I ACa 1407/11, Legalis nr 732710).

Powód nie wykazał zasadności wysokości odszkodowania, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem wyrządzonej mu szkody. Powód jako kwotę dochodzonego roszczenia wskazał utracone odsetki od należności głównej za okres od dat wskazanych w pozwie z 4 sierpnia 2007 r., tj. kwoty jaką miałby zasądzić Sąd gdyby wydał korzystne dla powoda orzeczenie w sprawie o sygn. akt XXIII Ga 1085/13. Słusznie podnosi pozwany, że sam fakt nieuwzględnienia roszczenia powoda w odrębnym postępowaniu nie stanowi o powstaniu szkody w tożsamym wymiarze. Również wysokość roszczenia dochodzonego przez powoda nie była zasadna, bowiem nie odpowiadała ona kwotom skapitalizowanych odsetek od kwot i dat wskazanych w pozwie rozpoznawanym przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy o sygn. akt XVI GC 393/13. Wobec braku jakichkolwiek podstaw do przyjęcia kwoty wskazanej przez powoda, należało uznać, iż powód mimo obowiązku określonego w art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. swojego roszczenia nie uwodnił. Bez wątplenia jako wartość uszczerbku o charakterze majątkowym nie może być uznana kwota jednostronnie umieszczona przez powoda w piśmie procesowym.

W przedmiocie powyższego roszczenia zważyć nadto należy, że zastosowania nie mógł znaleźć przepis art. 322 k.p.c. Zgodnie z treścią przywoływanego przepisu, jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub

o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Jak słusznie wywodzi się z orzecznictwa przepis art. 322 k.p.c. stosowany jest tylko wówczas, gdy ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione. Oznacza to, że słuszna musi być przede wszystkim zasada odpowiedzialności oraz musi być podjęta próba udowodnienia wysokości roszczenia, a sąd przed zastosowaniem powołanego przepisu powinien wykorzystać i rozważyć cały materiał dowodowy zebrany w sprawie. Dopiero wówczas, gdy okaże się, że po wyczerpaniu dostępnego materiału dowodowego wysokość szkody może być określona tylko w przybliżeniu, możliwe jest skorzystanie

z instytucji wyrażonej w art. 322 k.p.c. Co więcej Sąd nie jest uprawniony do określenia wysokości odszkodowania na podstawie własnej oceny jeżeli wykazanie wysokości szkody było w danym przypadku obiektywnie możliwe, a jedynie strona nie podjęła w tym kierunku akcji procesowej.

W kontekście powyższych uwag zauważyć należy, że strona powodowa miała pełną możliwość wskazania i wykazania wysokości podnoszonej szkody. Tymczasem strona powodowa takiej próby udowodnienia powyższej szkody nie podjęła, i to pomimo zakwestionowania przez pozwanego wskazanej kwoty już w odpowiedzi na pozew, a zatem półtora roku przed niniejszym rozstrzygnięciem, skutkiem czego nie było podstaw do skorzystania z przepisu art. 322 k.p.c.

Na marginesie powyższych rozważań podnieść należy, że powód nie wykazał również adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy domniemaną (a nie wykazaną) szkodą a rzekomo niezgodnym z prawem działaniem w postaci postanowienia o odrzuceniu jego zażalenia w sprawie o sygn. akt XXIII GCo 38/15.

Tożsamo ocenić należało roszczenie ewentualne, dotyczące zadośćuczynienia. Z art. 187 § 1 pkt 1 wynika, że zasadniczą treścią powództwa jest dokładnie określone żądanie (petitum). Klasyczna postać żądania przy powództwie o świadczenie polega na wskazaniu konkretnej kwoty, której zasądzenia domaga się powód od zindywidualizowanego pozwanego, lub żądaniu spełnienia przez pozwanego dokładnie określonego świadczenia niepieniężnego. Wymogu z art. 187 § 1 pkt 1 nie spełnia pozew z tzw. żądaniem ewentualnym, zgłoszonym na wypadek oceny pierwotnego żądania jako bezzasadnego. Instytucja zadośćuczynienia za naruszenia prawa poprzez wydanie

orzeczenia niezgodnego z prawem jest w ogóle nieznana w polskim systemie prawa i jako taka nie podlegała dalszemu badaniu przez Sąd.

Konsekwencją rozstrzygnięcia żądania wyrażonego w pozwie było rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu. Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Zważywszy na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, uznać należało że stroną w całości przegraną jest strona powodowa. Na zasądzoną w punkcie 2. sentencji wyroku kwotę 4.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych przez pozwanego, składały się koszty wynagrodzenia radcy prawnego Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej ustalone zgodnie z § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powodowi i pełnomocnikowi pozwanego